

FILM ZACKA SNYDERA

REBEL MOON

PRVNÍ ČÁST – ZROZENÁ Z OHNĚ

OFICIÁLNÍ KNIŽNÍ ADAPTACE

A NGTFLUKFILM

N

PRO DOSPĚLÉ
CTENÁŘE

NAPSALA **V. CASTRO**

PŘELOHA ZACK SNYDER SCÉNÁŘ ZACK SNYDER & KURT JOHNSTAD & SHAY HATTEN

REBEL MOON

REBEL MOON™ / © Netflix 2023.

Used with permission.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024

Cover design © William Robinson, 2023

Images © Netflix, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4890-7 (pdf)

REBEL MOON

PRVNÍ ČÁST – ZROZENÁ Z OHNĚ

V. CASTRO

přeložila Šárka Králíková

F**B****S**

1

Povstání není pro impulzivní ani bláhové. Je pro neklidné duše hledající pravdu, které mají třetí oko otevřené a věří, že zoufalé volání duše dělá divy. Rebelové jsou zosobněním změny. A teď mi pověz, jsi rebel?

- Král Heron z *Dopisů mým dětem*

Vesmír je donekonečna se rozvíjející jazyk obrovské slintající bestie, jež pátrá po kořisti. Její černá, kouřová srst halí taje neuchopitelné pro lidskou mysl či oko, ale ne pro *Králozor*. Jeho chtivému, mrazivému a ostražitému zraku neuniklo nic. Pohyboval se nenápadně na nízké oběžné dráze mezi desítkami měsíců obklopujících jeho cíl.

Admirál Atticus Noble spolu s kněžími a dvěma krypteánskými gardisty kráčel chodbami velké citadely. Měl

neohlášenou schůzku s králem Heronem. Noble se nad tím titulem ušklíbl; na vnějších planetách byli „králové“ pouhými úředníky. Král Heron stál před ním se třemi svými poradci a strážnými.

„Jak krásné a vzkvétající město,“ řekl Noble a usmál se na krále Herona. Heron jeho gesto neopětoval. Dobře věděl, proč admirál přistál výsadkovým člunem přímo na hlavním náměstí. Říše o sobě vždy dávala vědět.

„Děkuji. Vím, že jste nevážil tak dlouhou cestu, jen abyste mi skládal komplimenty.“

„Ne. To bohužel opravdu ne. Vlastně jsem zde kvůli velice závažné záležitosti. Mým úkolem je najít Devru a Darriana Bloodaxovy z Šasu. Trápí mě vědomí, že našli útočiště právě na tomto místě. Nuže, buďte tak laskav a vydejte mi je. Až tak učiníte, odletím a nechám vaši planetu tak, jak jsem ji našel.“

Král Heron odmítl ustoupit. „To nemohu. Jsou to mí hosté. Váš spor s nimi se mne netýká.“

Noble přistoupil blíž a jeho doprovod kněží a krypteánských gardistů ho následoval. Heron na sobě nedal znát strach. Dal Bloodaxovým své slovo. Neporuší je. Noble vzhlédl ke klenutému stropu citadely, jehož vitrážovými okny dovnitř pronikalo sluneční světlo. Tleskl rukama v kožených rukavicích. Tiše se zasmál myšlence, kterou viděl a slyšel jen on. „Požádám vás ještě jednou. Vydejte mi ty povstalce.“

Heron nad svou odpovědí nemusel přemýšlet. „Se vší úctou musím opět odmítnout.“

Noble se Heronovi podíval do očí. V jeho studeném temném pohledu, který odhaloval, že nemá žádnou duši, se vynořilo jeho opravdové já. „Dobrá. Je to vaše volba.“

„Je.“

Noble přikývl. „Brzy se uvidíme.“ Otočil se na patě a vyšel z citadely zpět ke svému výsadekovému člunu.

Generál krále Herona se mu naklonil k uchu. „Jaká jsou vaše přání vzhledem k tomuto zvratu událostí?“

„Povězte Bloodaxovým, aby se nachystali. Musejí být připravení utéct.“

Generál úsečně přikývl a odešel. Heron stál sám a přemýšlel, jestli Nobleho ještě někdy potká. Doufal, že ne.

Hangár na jednom z boků *Králozoru* se otevřel a vynořil se z něj jediný výsadekový člun, aby přistál na planetě pod nimi. Atticus Noble stál a na monitoru mlčky sledoval záběry z města Toa. Plameny měly stejnou jasnou barvu jako okolní písek. Požár bude hořet tak zuřivě, že ho neuhasí ani všechna voda z rozlehlých jadeitových jezer. Očistný žár. Plamenům se podřídí vše. Veškerá historie, stovky tisíc let vzpomínek se během pouhých hodin promění v popel. Nikdo už neuvidí velkolepost toho kamenného města tak, jak bylo původně postaveno. Noble nad tou zkázou netruchlil, nic necítil ani k padlým. Všechny mrtvoly vypadaly úplně stejně.

První přichází trápení, pak bolest a agónie, následované nejhlubším zoufalstvím. Nakonec se setkáme s probouzející se smrtí. Teprve tehdy nalezneme mír, protože ve sféře zániku neexistuje nic. Už nezbývá žádný boj. Noble to věděl,

protože uvnitř nemohl být o nic více mrtvý, a díky tomu měl klid a jasný cíl.

Ohlédl se k šestici kněží, kteří za svými maskami s červenými pruhy pod očima a kaligrafickým nápisem starého království na ústech potichu mumlali modlitby. Jejich honosné zlatě a bíle vyšívané rudé róby a klobouky s širokými krempami vždy šířily vůni kadidla a kouře, jako by jejich záhyby to aroma zachytily, aby všem připomínaly, že staré náboženství vyžaduje neutuchající zbožnost. Na každém rameni měli usazenou lebku se zlatými trny. Jedna znázorňovala posvátnost vesmíru, druhá jeho zvrhlost. Osobně dával před róbami přednost své uniformě a zbraním. Armáda o počtu pěti tisíc mužů, která čekala na jeho přílet, bude na kov reagovat lépe než na modlitbu. Smrt vídali častěji než Boha. Smrt musela být jejich vládcem.

Noble přistál na hlavním náměstí, které dle instrukcí srovnali se zemí. Když se dveře výsadkového člunu otevřely, v nose ho zaštípal pach spáleného dřeva, papíru a masa. Byla to povědomá vůně. Jako první sešel po kovové rampě a kněží se táhli za ním jako kápeř smáčená krví. Před ním stál jeho nejbližší poradce, Cassius, který při jeho příchodu zasalutoval, ale kněze zcela ignoroval. V Nobleho doprovodu byli i dva krypteánští gardisté, Felix a Balbus.

Noble pohledem přejížděl zapomnění, jež před ním leželo. K obloze se vypínaly nesčetné ohně přiživované knihami. Jejich zbytečná slova v nich nacházela příhodný konec. Pobití a potlučení občané podřízeně klečeli a jejich velkolepé sochy a budovy, jež se kdysi vypínaly k obloze,

byly proměněny v bídné trosky. Toaským kněžkám strhaly oblečení z těl. Nyní se třásly v děsivém očekávání, zatímco sledovaly, jak jednu po druhé cejchují doruda rozpáleným železem.

Noble pokračoval ke Cassiovi, dokud nestáli tváří v tvář. „Vidím, že zde vše probíhá podle plánu. Opravdová poslušnost začíná v popelu. Dobrá práce. Kde je administrátor této planety? Rád bych s ním mluvil,“ řekl se svým neotřesitelným sebevědomím. Jeho ostré propadlé rysy připomínaly pouhou masku z kůže natažené na holých kostech a ožvlém zlu. Jeho přítomnost si vyžadovala pozornost jako predátor vystrkující smrtící drápy. Každý při pohledu na něj cítil strach, ale útěk by byl marný, protože přirozeností dravce je lov.

Cassius zůstal stoicky klidný, což byl jeden z důvodů, proč jej Noble respektoval víc než ostatní. Patrně ho nic nedokázalo šokovat. Cassius byl mužem, který nikdy nepodlehne nějaké existenční krizi. Znal své pevné místo v Impériu a smířil se s ním. Bylo pro něj snadné se do puntíku řídit rozkazy. „Je poblíž citadely, pane. Stále bojuje.“

Noble pohrdal pomýleným hrdinstvím. Bylo to jen plýtvání časem a energií. Lidé by měli vědět, kdy se vzdát. „Hmm. Kde je ta citadela?“

Cassius ukázal přes rozlehlé prostranství nad hlavami vojáků směrem k jasně plápolající věži, z níž vysoko do vzduchu stoupala oblaka tmavého kouře. „Přímo tam. Jak jsem řekl, už nebude trvat dlouho, než se zřítí.“

Noble na budovu přimhouřil oči. „Dobře. A zajali jsme ty sourozence?“

Cassius sevřel čelist, ale zůstal neochvějný. „Pane, administrátor jim dopomohl k útěku. Vytvořili si ve vesmíru síť pomocníků, díky kterým mohou dál vzdorovat a unikat z našeho dosahu.“

Tohle Noble slyšet nechtěl, ale ocenil, že Cassius nefňuká. Vždy mu zprávy předával přímo a mluvil k věci. Neskrýval nepříjemné pravdy.

„Další důvod, proč tu nesmíme ukázat žádné slitování. Kolik jich uteklo?“

„Zničili jsme většinu jejich lodí i s posádkou. Devra Bloodaxová a její bratr se nám v tom chaosu s hrstkou lodí dokázali vyhnout.“

„Všichni si myslí, že mohou utéct, dokud je osud nedožene, a pak se krčí a škemrají o své mizerné životy. Najděte toho administrátora, Herona. Snad je stále naživu. Chci ty sourozence Bloodaxovy, čím dřív, tím líp.“

Král Heron si psal deníky o všech těžkých zkouškách a strastech svého následnictví i vlády. Psal také dopisy svým dětem, určené na dobu, kdy budou starší a budou potřebovat rady do života. Zdělí jeho království, ale přál si, aby zdělily i něco z jeho moudrosti. Budou se muset orientovat v říšské politice, což po smrti krále nebylo nic lehkého. Vskutku, nenáviděl Mateřský svět a to, co symbolizoval: hamižnost, krveprolití a útlak. Právě proto Bloodaxovým nabídl pomoc.

Věděl o Šasu a o tom, jak Mateřský svět použitím násilí situaci na planetě ještě zhoršil. Když se Balisarius jako regent chopil vlády, aliance začala být takřka neudržitelná.

Balisarius se ve své moci vyžíval, rozšiřoval ji jako rakovinu po celé říši a mnoho světů a bezpočet lidí zahubil chorobou války. Král Heron byl odhodlaný udělat vše pro to, aby toho tyrana svrhl.

Osamocený ve své osobní kanceláři v citadele zastrčil své dopisy a deníky do schrány vyrobené tak, aby přečkala čas i drsné podmínky. Vešla se do malé prohlubně pod stolem, zakryté zvířecí kůží. Necelou hodinu po odchodu Bloodaxových pocítil inspiraci psát. Výkřiky a hluk projíždějících vozidel ho přiměly zvednout oči ke dveřím, za nimiž proběhly těžké kroky. Když vyšel ze své kanceláře, za vitrážovými okny citadely, ručně vyrobenými o sto let dříve, se mihl stín lodi povědomého tvaru. Stráže zabezpečily citadelu a utíkaly na svá stanoviště. Zaměstnanci s hrůzou v očích prchali.

Jak se hnali kolem, nikdo si ho nevšiml. Ten den byl oblečený ve všedním oděvu a všichni se starali především o vlastní bezpečí. Pospíšil si k hlavnímu vchodu a protlačil se kolem křičících lidí. Sotva zahlédl tři válečné lodě vstupující do jejich vzdušného prostoru, oči mu zahalila temnota nejhlubší propasti Biwského moře. Postavil se však na stranu vzbouřenců. A nyní s tím musel žít.

Na vlastní oči viděl první ohnivě koule bombardující město před ním. Vřískaly ohlušující sirény a země se třásla. Do citadely se hrnuli další strážníci. Jeden, s odznakem Prvního elitního poručíka, ho chytil za paži. „Hledal jsem vás. Musíte utéct! Vyslal jsem hlídku do vašeho sídla. Varování přišlo až na poslední chvíli, ale obdrželi jsme zprávu od

Bloodaxových. Byli napadeni hlouběji ve vesmíru, ale dostali se pryč.“

„Musím za svou rodinou.“

„Ano, pane. Okamžitě tam nechám zaslat transport. Pro jistotu nechám poslat další sem do citadely.“

„Děkuji.“ Heron se od strážného odvrátil a rozběhl se za svou rodinou. Sídlo bylo celkem blízko, protože si přál, aby jeho děti viděly každodenní chod královského úřadu, ale dost daleko, aby se ocitly ve vážném nebezpečí, kdyby se k nim vojáci Impéria dostali jako první.

Když doběhl, Maia stála s jejich třemi dětmi v majestátním vstupním sále vyzdobeném čerstvými květinami a velkými olejomalbami jejich předků. Nyní spadly na podlahu, jak se rezidence během bombardování otřásala. Přesto sál stále vypadal královsky. Pod Maiinou róbou viděl špičku velké čepele zasunuté v pochvě. Miloval její odvalu. Kdyby zemřel, jejich království by s ní v čele bylo v dobrých rukou.

Clara a Calliope stály vedle své matky. Malá Clara držela v klínce jejich domácího mazlíčka Bergena. Obě dívky sdílely matčin strach. Jejich náctiletý syn Aris se krčil vedle matky a sester s puškou v ruce. Usilovně se snažil zachovat klid, ale Heron věděl, že jeho syn jen taktak vzdoruje panice. To bylo v pořádku. Vzhledem k tomu, jakým směrem se Mateřský svět vydal, bylo jasné, že jeho děti dříve nebo později válku zažijí. Říše byla bez ustání krvežíznivá, její nesmyslná touha po násilí byla neukojitelná. Okolní zkáza dokazovala, že se zachoval správně, když Bloodaxovým pomohl.

„Herone, co se děje?“ zeptala se Maia.

„Není čas na vysvětlování. Transport by měl čekat venku. Odletíme okamžitě. Neberte si nic víc, než co máte na sobě.“ Zdi jejich domova se dál bortily, bombardování eskalovalo. Z chodby, která spojovala vstupní sál s hlavním salonem, se ozývaly výkřiky. Heron vzal synovi z rukou pušku, pozvedl ji nad hlavu a stiskl spoušť. Do vzduchu vystříkla krev a malé dívky zavřískaly.

Vrátil pušku Arisovi a pak se natáhl pro Claru, aby je vyvedl z královské rezidence. Malá holčička chytila otcovu ruku. Vyběhli hlavním vchodem do pokračující zóny venku. Heron předal Claru sestře a sebral pušku pohozenou na zemi. Přes kouř z hořících budov viděli jeden ze svých výsadkových člunů, který se chystal přistát na upraveném trávníku obklopeném velkými palmami, aby posílil ochranu sídla. Ta sestávala z vysokých zdobených ocelových bran završených ostny, které vypadaly jako otevřený ptačí zobák.

Za branami utíkali vojáci a občané, kteří se snažili uniknout masakru. Zatímco rodina zvedala zrak k obloze, z výsadkového člunu vyšlehly plameny. Maia zalapala po dechu: „Ne.“

Stín větší imperiální lodě se hnal po trávníku před rezidencí. Heron a jeho rodina se ohlédlí. Jejich domov srovnají se zemí. Střelba se zaryvala do země jen kousek od jejich nohou. Všichni se přikrčili před sprškami hlíny a krve. Střely teď létaly nad nimi. „Do citadely!“ vykřikl Heron, zvedl Claru do náruče a rozběhl se. Rodina doběhla k malé boční brance, již obvykle strážili elitní vojáci. Heron pohlédl do skeneru duhovky. Ocelová brána se odemkla.

Leželo tam několik mrtvých vojáků, ostatní se asi vydali do boje.

Když míjeli pěší zónu mezi sídlem a cestou do citadely, obrovský výbuch je přinutil se přikrčit a ohlédnout. Královská rezidence už neexistovala. Král Heron chytil syna za paži a přitáhl si ho k sobě. „Pod podlahou mé kanceláře v citadele jsou dopisy pro tebe a tvé sestry. Tvoje matka a Calliope o nich vědí. Kdyby se něco stalo...“

Heron větu kvůli další explozi nedokončil. Obrátil se, aby se znovu rozběhl k bombardované citadele. Byla to jejich poslední naděje na útěk. Říše očividně nenechá žádný prostor pro diskusi nebo nesouhlas. Touží po homogenním království, etnicky čistém a jednomyslném.

Král Heron a jeho rodina se krčili u padlé sochy boha, který očividně neexistoval, protože na tom místě nebylo ani stopy po milosrdenství. Jeho dcery, Clara a Calliope, se usilovně snažily nekašlat v dusivém kouři, který je štípal v krku. Po obličeji mu stékal pot a černou tuniku měl zvlhlou. Otřel si dlaně o kalhoty, aby mohl namířit na vojáky, kteří je u citadely obklíčili.

Jeho syn stále držel pušku. Budou muset bojovat všichni, aby unikli živí. Zatímco Heron mířil, jeho manželka Maia a jejich dvě holčičky hledaly cestu mezi obrovskými kameny. Jednoho vojáka trefil čistě do čela. Do vzduchu vystříkly rudé krůpěje a připojily se ke žhnoucím jiskrákům unášeným větrem ze zničeného města. Slyšel, jak Clara při tom pohledu vykřikla. Calliope ji netrpělivě utišila.

Tohle však bylo něco, v čem Heron vynikal, takhle ho jeho dcery neznaly. Nemůžete se pustit do křížku s ostrostřelcem a očekávat, že se neocitnete v jeho hledáčku. Vojáci padali v rychlém sledu za sebou. Přes kouř a střelbu sledoval desítku mužů. Navzdory jeho palbě se jako v nezadržitelné vlně blížili stále další vojáci. Prudce se otočil k synovi. „Musíme se stáhnout.“

Jeho syn se nepohnul. „Ale otče...“

Maia syna pevně chytila za předloktí a přísně se na něj podívala. Pohlédla i na své dcery. „Slyšeli jste svého otce. Musíme jít. Děvčata, jdeme. Ke dveřím.“

Heron kývl a jeho syn poslechl. Společně si razili cestu ke schodišti. Jak utíkali, Bergen vřeštěl ve své kleci. Když boje začaly, Calliope se Claru pokusila přesvědčit, aby se ho vzdala, ale osmiletá Clara odmítla jejich sídlo opustit bez něj, přestože v dálce už se ozývalo první bombardování. Byl to dar od jejího otce. V jejím věku měl také takového mazlíčka, Bergenovu maminku. Bezsrstý modrý tvor byl rozčilený, cenil špičaté zoubky a bušil do pozlacené klece. Třemi prsty tahal za malá, zamčená dvířka. „Ššš, Bergene,“ řekla tomu stvoření.

Její starší sestra se protlačila kolem nich a zamračila se: „To zvíře nás dostane do hrobu.“

Calliope se s výkřikem zastavila, když se ke schodišti přiblížila šestice vojáků. Jeden z nich ji pevně sevřel kolem hrudi. Zmítala sebou a kopala, ale byl tak velký, že se nemohla vyprostit. Clara kvílela a plakala. Bergen ji napodobil a zavřískal. Heron přispěchal za Claru a namířil těsně nad Calliopinu

hlavu. Věděla, že se nesmí hýbat, a přestala vzdorovat. V okamžiku se jí vojákova krev rozstříkla po obličejí a do vlasů.

Heron zastřelil i ostatní vojáky. Calliope se vojákovi vytrhla a utíkala ke svému otci, který se hnál po schodech vzhůru s puškou připravenou v ruce pro případ, že se jim do cesty postaví ještě někdo. Rodina sprintovala vzhůru s Maiou a dívkami v čele. Schodištěm se rozlehl další výkřik. Byla to jeho manželka.

Heron se vrhl kupředu tak rychle, jak to jen šlo, ignoroval bolavé svaly a sucho v ústech. Viděl Maiu, jak do krku útočícího vojáka zabodla svůj svatební dar – třiceticentimetrovou zahnutou čepel, z níž nyní stékala krev. Už se k ní hnál další. Toho zasáhla do břicha, silným, jistým seknutím, kterým mu rozřízla podbříšek.

Roztřesenou rukou svírala hladkou, zlatem zdobenou dřevěnou rukojeť. Když neměli jinou možnost než opustit palác, schovala si ji do pochvy pod šaty. Krev vojáku jí potřísnila obličej i róbu. Krátkou pauzu přerušila série hlasitého pískání následovaná explozí kamene a prachu. Někdo cíleně zničil schodiště i sloupy za nimi.

Heron a jeho syn se utíkali schovat pod zpevněný oblouk, Maia a obě dívky už naštěstí byly v bezpečí trůnního sálu. Vlasy a kůži měly pokryté prachem, který ulpěl na potu. Maia se slzami v očích pohlédla ke schodišti a zpět na Herona. Znal ji dost dobře, aby věděl, že za těmi slzami se skrývá hrůza, kterou bude potlačovat, aby ji neviděly jejich děti. Každá exploze a kulka jí trhala srdce na kusy a pustošila naději, že uniknou živí.

Heron se dotkl syna na rameni. „Synu, dostaň svou matku a sestry do trůnního sálu. Jdi.“

Chlapec, už téměř dospělý, stiskl hlaveň pušky v rukou a přikývl. S rychlým trhnutím popadl svou nejmladší sestru za levou paži. Při tom prudkém pohybu upustila na zem své rozrušené zvířátko. „Bergene!“ vykřikla.

„Ne! Musíme jít. Bude nás jen zpomalovat,“ namítla Calliope.

Maia pohládila Claru po zátylku a chytila Calliope za ruku. Naposled se otočila ke svému manželovi, po tvářích se jí koulely slzy. Malý tvoreček se zapřel o převrženou klec, aby se pokusil utéct. Marně.

Heron na zříceném schodišti uslyšel vojáky a otočil se. Namířil pušku. Všude kolem něj dopadla sprška kulek a narazila do kamene. Snažil se jim vyhnout, ale neměl se kam skrýt. Když ho střela zasáhla do levého stehna, zařval bolestí a zaťal zuby. Shlédl na svou rozervanou nohu a ránu si stiskl. Během okamžiku se vzpamatoval ze šoku a dál střílel po vojácích, dokud mu nedošly náboje. Pohlédl na svou zbraň a vrhl se za zbylý sloup. Otočil si pušku v ruce a čekal na dalšího muže, který se setká s jeho vztekem.

Puška mu ještě nebyla zcela k ničemu. Když se k němu přiblížil voják, Heron ho udeřil pažbou přímo do obličeje. Voják ucouvl, nos měl zlomený a tekla mu z něj krev. K Heronovi se vrhlo dalších šest mužů. Rychle si je změřil pohledem. V žáru boje zapomněl na své zranění a bojoval s nimi zuřivě jako zdivočelé zvíře. Nebyl však zvířetem ani králem, ale otcem a manželem bojujícím za přežití své rodiny.

Chytil vojáka se zlomeným nosem a použil ho jako štít, když po něm vystřelili. Krev mu postříkala obličej i ústa. Levou rukou chytil zbraň mrtvého vojáka, než mu vypadla z ochablých prstů, a opětoval palbu. Odstřelovače zasáhl do krku. Pět vojáků prošlo krvavou mlhou, která zůstala ve vzduchu po jejich padlém kamarádovi, a vystříleli na Herona celé zásobníky. Kulky ho ale buď minuly, nebo se zastavily o lidský štít před ním. Heron klesl na jedno koleno, přesně namířil a smrtelně zasáhl tři další muže. Pak se odplazil za zřícenou sochu. Sklonil oči ke zbraní. Brzy mu dojde munice. Posledními několika náboji musel zabít zbývající dva vojáky.

Po levici zahlédl ocelovou tyč, která vypadla ze zničené sochy. Chytil ji jako pojistku pro případ, že mu munice dojde dřív, než vojáky zabije. Jejich kroky zněly blízko.

„Tamhle!“ vykřikl jeden z nich. Heron se připlížil blíž a vypálil zbylé náboje. Jednoho z mužů zasáhl do obličeje. Znovu se přikrčil, chytil tyč a čekal, až bude poslední voják dobíjet. Střelba ustala a Heron se vynořil. Tělo se mu napjalo agónií ze všech zranění, ale přikrčil se a pozvedl tyč. Když k němu voják vyběhl, zabodl mu ocelovou tyč do břicha. Voják vykulil oči, pustil zbraň a chtěl si tyč vyrvat z těla. Heron rychle zvedl jeho pušku a vojáka zastřelil.

Hrud' se mu namáhavě zvedala, zatímco si prohlížel mrtvého vojáka nabodnutého na tyči. Stehnem mu projela vlna bolesti, až sebou trhl. Kalhoty měl celé mokré a zrudlé krví. Očima střílel ke schodišti. Stál tam muž, jenž podle uniformy zastával hodnost seržanta, a za sebou měl malou armádu

přínejmenším třiceti vojáků. Nepatrně se usmívali, zřejmě je bavilo sledovat jeho marný boj.

Heron se zachmuřil a vyběhl ke klenutému průchodu. Ve spěchu klopýtl o botu mrtvého vojáka. Kvůli prudké pulzující bolesti a vyčerpání z boje nedokázal udržet rovnováhu. Zahlédl Bergena. Hlavou mu bleskly vzpomínky na dětství a radost v dceřiných očích, když si s ním hrála. Dodaly mu naději. Tvoreček se třásl. Heron zvedl klíčku ze země a zalezl za velký kus zřícené kamenné zdi. Opatrně klec otevřel. Když zvíře obezřetně vytahoval, už cítil, jak se zahřívá. Tvoreček kňoural a pištěl. Chytil ho jednou rukou, přitiskl mu čelo k hlavě a zašeptal: „Chtějí jí ublížit.“

Zvuk jeho hlasu a jeho dech zvíře uklidnily. Palcem potřísněným krví mu třel břicho, až začalo temně červeně žhnout. Pod kůží mu byly vidět vnitřní orgány. Heron ho dál choval a zvířátko zářilo čím dál víc. Čím bylo jasnější, tím výraznější byla černá vlákna žilek. „Kéž bych to byl já,“ zašeptal, když otevřel oči a položil zářícího tvora na zem. Hlava se mu kymácela na krku, chvíli balancoval na hubených zadních nožkách a pak se spustil na všechny čtyři. Po tenkých končetinách a měkkých dlaních pelášil k vojákům.

Heron ho se zármutkem pozoroval. Tvoreček pozoruhodně hbitě přelézal trosky a jeho vnitřní světlo ozařovalo podlahu jako maják. Naděje v temnotě. Musela existovat. Plamen museli udržet při životě, aby ho Říše nezadusila svým páchnoucím dechem a nevybíravým vražděním. Zavřel oči a pak sebral zbytky svých sil, aby se zvedl z podlahy. Zasténal, když se pokusil rozběhnout. Podařilo se mu jen rychle kulhat.

„Tamhle!“ vykřikl voják a namířil na něj zbraň.

Seržant prudce otočil hlavu Heronovým směrem. „Dorazte ho,“ rozkázal vojínovi. Voják bez zaváhání pozvedl zbraň a namířil na pohyblivý cíl. S prstem na spoušti koutkem oka zahlédl červené světlo poskakující po podlaze. Uvolnil prst ze spouště a sklonil zrak od Herona k vlastním nohám. Při pohledu na toho zvláštního tvora nakrčil obočí. Zvířátko se roztřeseně napřímilo, kymácelo se a přitom z plných plic pronikavě ječelo.

Seržant vykulil oči, když si kvílejícího zvířete všiml. Každou vteřinou bylo zářivější a tmavé žíly pulzovaly čím dál rychleji. S úšklebkem řekl: „Ne...“

V následujícím okamžiku místnost naplnila exploze silná jako výbuch granátu. Tvoreček se vznítíl tak prudce, že se zbylí vojáci doslova vypařili. Heron se odbelhal dost daleko, aby ho nepostihl stejný osud, ale i tak ho tlaková vlna odhodila na zem. Pozvedl hlavu a vykašlával popel a prach. S hlubokým zasténáním zaklonil hlavu a otočil se. Nikdo nepřežil.

Musel najít svou rodinu. Už nemohli utéct, jejich jedinou možností bylo skrýt se, dokud útočníky marné pátrání nepřestane bavit. Heron kulhal do trůnního sálu. Aris ho zahlédl a mávl na něj, aby se k nim připojil za zřícenou zdí. „Co budeme dělat teď, otče?“ zeptal se.

Heron chytil syna za rameno a klesl na podlahu. Dotkl se své rány a trhl sebou bolestí. „Počkáme. Nakonec se spokojí s tím, že nám ušetřili lekci, a odletí. Pak vše vybudujeme znovu. Jaký by mělo smysl nás lovit? Ale když jsem tohle

viděl, vím, že jsem se rozhodl správně. Taková moc... Takové vnučování vlastní vůle ostatním... Je nutné tomu vzdorovat.“

S láskou se podíval na své tři děti. „Slibte mi, že se nikdy nepřestanete ptát a že se vždy postavíte za správnou věc.“ Jeho rodina ho obklopila a se slzami v očích jej objala.

Noble musel přiznat, že citadela je úctyhodná stavba. K trůn-
nímu sálu vedly tři řady schodů. Minul vstup do jediné části
kdysi velkolepé budovy, která zůstala stát. V té zkáze neexi-
stovalo nic než ozvěna jeho kroků. Aby si neumazal boty,
obcházel kulkami provrtaná a popálená těla strážců vnitřní
svatyně rozetá po podlaze. Trůn vévodil pouze rozvalinám
a k zemi se lehce jako sníh snášel popel. Vedle něj kráčeli Fe-
lix a Balbus, dva jeho nejlepší krypteánští gardisté. Bestialita
války jim pronikla do všech vrásek a pórů obličeje. Někteří se
vzdali už jen při pohledu na ně. Původní gardisté pocházeli
ze světa, který si bojovníků vážil stejně jako Mateřský svět.
Jejich lidé uměli bojovat a bojovali tvrdě.

Noble bez námahy našel muže, jehož hledal, a navíc
i jeho rodinu. Král Heron. Snažili se být potichu, na střepech
barevného skla a úlomcích kamene se k sobě choulili jako
myši, zatímco se k nim blížil. Dívenky se třásly strachy, když
přicházel. Ta mladší svírala matčinu paži a skrývala obličej
za jejím tělem. Nepřekvapovalo ho to.

Vrchní kněz držel v rukou zlaté žezlo, pozlacenou ste-
henní kost požehnanou starodávným písmem vyraženým do
kovu. Za ním těžce oddechoval další z maskovaných kněží
a v rukou držel ikonu. Byl to obraz zavražděné princezny

Issy v rámu z ryzího zlata. Po celém obvodu byly připevněné řady lidských zubů otočené k obrazu tak, jako by se mu zbožně klaněly. Pro každého, natož pro naivní dítě, to musel být děsivý pohled.

Popel dál padal jako malí červi živící se hnijícím masem. Noble si ho spolu se žhnoucími jiskrami smetl z ramenou. Nesměl si ušpinit uniformu. Město bude hořet ještě přinejmenším den. Vestoje před královskou rodinou se krátce poklonil a opět se napřímil.

Díval se, jak žena pevně sevřela obě dívky a pak pohlédla na manžela. Heron si měřil gardisty a kněze. Noble uměl muže odhadnout; kdyby byl tenhle ještě schopný bojovat, ve jménu cti by se je pokusil zabít, aby zachránil svou rodinu. Ženě však při pohledu na manžela stékala po tváři osamocená slza.

„Povězte mi, na co myslíte, když se na něj tak díváte? Opravdu rád bych to věděl,“ řekl Noble.

Nepromluvila okamžitě, jeho hlas a podivná otázka ji zřejmě zaskočily. „Já... Je to jen vzpomínka na první zimní sních. Byli jsme v našem zimním paláci. Bylo to... nádherné. Radostné.“

Noble otočil hlavu k Heronovi. „Skutečně mě to rmoutí. Jaká škoda, že se teď krčíte v popelu a nehrajete si na sněhu. Celé je to prostě tak zbytečné... Tak naprosto zbytečné. Zvolil jste si to sám.“

Pozvedl ruce v rukavicích, dlaněmi vzhůru, jako by jim nabízel alternativu, kdyby byli ochotní přijmout jeho ruce. Heronův výraz ztvrdl. Dobře věděl, že jim Noble nic nenabízí, jen si s nimi pohrává.

„Prosím, řekněte mi svá jména.“

Muž se napřímil. „Král Heron, jak zatraceně dobře víte. Tohle je můj syn Aris, moje manželka Maia a mé dcery Calliope a Clara.“

Heron chytil syna za předloktí. „Netýrejte nás. Pokud mě musíte zabít, tak to udělejte. To já jim dovolil tu zůstat a já jim pomohl uprchnout. Ale pro lásku boží, prosím vás, nechte mou manželku a děti žít. Jsou v tom všem nevinně.“

Noble bezcitnýma očima přejel celou rodinu. Zračila se v nich jen ryzí vypočítavost. „Ach, nepřišel jsem vás zabít. Vlastně jsem vás přišel ujistit, že váš rod přežije a bude vzkvétat. Bojovali jste s takovou důstojností. Jak bych vás mohl zabít? Musíte však zaplatit za váš... Nazvěme to... vzdorem. Vskutku, musíte zaplatit.“

Noble přistoupil k Maie. Prohlížel si její obličej a pak jeho zrak sjel níž, ke třem rozepnutým knoflíčkům jejích šatů. Na klíční kost jí dopadla slza. Znovu jí pohlédl do očí a usmál se. Jeho klidný výraz nedokázal zakrýt chlad v jeho očích. Konečkem prstu zachytil slzu na její tváři. Podíval se na ni, jako by to bylo něco podivného, čemu nikdy neporozumí. Poté se zaměřil na Calliope a Claru. Ta mladší se od jeho vysoké postavy odvrátila. „Ach, tak mladá,“ řekl hrozivým tónem, než se přesunul k Arisovi. U něj se zastavil. „Vstaň. Chci se na tebe podívat.“

Aris se ani nepohnul a zamyšleně se díval na obrněné krypteánské gardisty, kteří se na něj ušklíbali. Felix prstem poklepával do spouště zbraně. Aris stočil oči k matce, jež mu věnovala tvrdý pohled a pomalu, odměřeně zavrtěla hlavou.

Nobleho tvář se zkřivila hněvem. „Řekl jsem, abys vstal.“

Aris se přisunul blíž. Clara zakňourala: „Ne, nedělej to.“ Tahala bratra za oblečení a snažila se ho udržet na zemi. Chápala, že jakmile se k Noblemu přiblíží, už se nikdy nevrátí.

Noble očima ostře střelil zpět k ní a ona se přitiskla k matce. „Tak je to správně,“ řekl a položil Arisovi ruku na zátylek. Palcem a ukazováčkem ho pevně stiskl, aby chlapce udržel pod kontrolou. Noble ho odvedl od jeho rodiny a ke dvěma gardistům. Přes zaťaté zuby mu tiše, klidně šeptal.

„V životě každého mladého muže přijde okamžik, kdy se ocitne na prahu dospělosti. Je to chvíle, kterou nikdy nezapomene. Okamžik, za kterým se může ohlížet, a ví, že v tu chvíli se stal mužem. Někteří dospějí díky vlhkým rtům a plným nadržům ženy. Jiní v okamžiku, kdy poprvé opustí domov a postaví se na vlastní nohy. Ale pro tebe to bude tvoje rozhodnutí.“

Noble otočil Arisovi obličej zpět k jeho rodině a se rty až u jeho ucha mu pošeptal: „Jsi připravený stát se mužem? Tvoje chvíle nastala. Tvůj otec se rozhodl vzdorovat Říši a jeho volba nás dovedla do této chvíle.“

Kněz přistoupil blíž a nabídl Noblemu zlaté žezlo. Noble pozlacenou kost jednou rukou přijal.

„Víš, dostal jsem úkol od samotného regenta. Podíval se mi do očí a nařídil mi, abych spravedlivě potrestal Devru a Darriana Bloodaxovy za jejich zločiny a vzpouru. Mé pátrání mě přivedlo sem a zde jsem se dozvěděl, že jim tvůj otec poskytl útočiště a základnu, z níž napadli a zničili několik základů Říše.“